Pregaria.cat

Entrada

Silenci

Per PauV el dj., 24/02/2022 - 09:00

Només podem copsar la nota musical gràcies al silenci.

Només hi ha possibilitat de paraula entenedora gràcies al silenci.

Només hi ha repòs i memòria gràcies al silenci.

En la tradició cristiana, hereva de la història de salvació del poble d'Israel, la força de la paraula és innegable. Déu es va fer Paraula (Jn 1). Jesús proclama la Bona Nova amb autoritat, desemmascara la mentida i la hipocresia dels líders religiosos amb paraules contundents i expulsa dimonis i xacres de tota mena pel poder de la paraula.

Però Jesús de Natzaret també es retira llargues hores, sovint al capvespre, en soledat i no només fa silenci, sinó que deixa que el silenci l'habiti. A voltes es queda sense paraules davant les injustícies que pateix el seu poble o de la brutalitat del mal que intueix que li caurà a sobre. Podríem dir, sense trair massa el teòleg K. Rahner, que el mateix Jesús es fa oient de la paraula de Déu Pare des del silenci i esdevé així receptivitat pura.

Massa sovint en el nostre activisme social hi ha una inflació de paraula i una manca de reverència pel dolor d'aquells vulnerabilitzats que mirem d'acompanyar. Som ràpids a oferir receptes i respostes sense potser haver-nos donat prou temps i espai per callar i escoltar.

També les propostes d'introducció al misteri, d'espiritualitat, de vida de pregària i de celebració litúrgica, en el cristianisme occidental de tradició llatina, en comptes de cercar un sa equilibri entre silenci i paraula, ara i adés es decanten per un devessall de paraules eixordador que estaborneix.

Com si ens calgués intentar explicar-ho tot, mostrar-ho tot sense deixar espai pel dubte, la perplexitat i la recerca a les palpentes. Ens costa dir: "no ho sé, potser és millor callar i contemplar".

Fa uns dies vam recordar el traspàs ara fa un any de Franz Jalics, Jesuïta austríac que amb els seus Exercicis de contemplació va introduir molts en l'art del silenci proposant un cuidat equilibri de la posició corporal, la respiració, les mans com a receptacle i la invocació. Un camí de silenci i de pregària contemplativa fet en comunitat, reconeixent la força de caminar plegades. Avui aquest itinerari que Jalics va descobrir en la foscor dels mesos de segrest durant la dictadura argentina segueix inspirant un estol de persones. Una via que entronca amb la tradició que es remunta al s. IV, quan Joan Cassià proposava als seus deixebles un itinerari per silenciar el jo i poder així reconèixer la Presència. Un camí que des de llavors molts han transitat, sobretot en la tradició cristiana oriental, mirant d'invocar incessantment el nom de Jesús.

Davant tanta pressa i soroll… qui no para atenció per fer silenci és incapaç d'escoltar, de rebre i generar quelcom nou. Només repeteix i viu autocentrat.

Qui silencia el jo es pot obrir a acollir la novetat i l'inesperat. Crea i viu desposseïdament vers els altres.